

“Wat spijt me dat voor je,” zegt hij. “Mijn naam is Henry Vermeer en ik ben hier met mijn vroegere studiegenoot Richard met wie ik een rondreis door Europa maak. Wij hoorden jullie in het Frans praten, wat je trouwens voortreffelijk kunt en hadden er geen idee van dat onze aanwezigheid zo’n schok voor jou zou zijn. Vind je het prettiger als we ergens anders een terrasje opzoeken? We willen je niet verdrietig maken. Je spreekt goed Nederlands, maar toch met een accent. Waar kom jij vandaan?”

“Mijn naam is Stynke en ik heb tot mijn tweede jaar in Nederland gewoond en daarna zijn mijn ouders met mij en mijn oudere zus Ruby naar Noorwegen geëmigreerd. Vier jaar later is mijn broertje Lars daar geboren en ik dacht dat mijn ouders het daar zo naar hun zin hadden. Mijn zus, broertje en ik in ieder geval wel. Maar toen is er iets verschrikkelijks gebeurd en waren we onze ouders kwijt. We zijn daarna door onze grootouders in Nederland opgevoed en totdat ik hier ben gaan studeren heb ik bij hen gewoond in Wassenaar. Nogmaals, het spijt me dat ik zo naar u zat te staren, maar u weet nu waarom en u hoeft echt niet naar een ander terrasje te zoeken. Mijn vriendinnen en ik wilden toch nu gaan, want we moeten nog studeren. Hartelijk dank dat u mijn gestaar niet als beledigend opvat. Ik wens u en uw vriend een heel prettig verblijf in Parijs.”

De vriendinnen hebben met verbijstering zitten luisteren naar dit gesprek. Het is niets voor Stynke om zomaar met een wildvreemde te praten en zeker niet zoveel te vertellen over wat er in haar leven is gebeurd. Ze roepen de ober om te betalen en gaan weer terug, Stynke naar haar eigen appartement en de twee vriendinnen naar de campus. Op de terugweg zijn ze alle drie uitzonderlijk stil. Dit uitje is toch wel raar geëindigd en eigenlijk weten ze niet meer goed de draad op te pakken. Als Stynke bij haar appartement is aangekomen, zegt ze: “Trek het jullie alsjeblieft niet aan dat ik de sfeer heb verpest, ik kan er niks aan doen.” De vriendinnen omhelzen haar en antwoorden dat ze haar niets kwalijk nemen en als er iets is wat ze voor haar kunnen doen, dan willen ze dat heel graag horen.

“Daar heb je vriendinnen voor, Stynke, au revoir.”

Stynke doet die dag nog een poging om te studeren, maar kan zich helemaal niet concentreren. Ze houdt er dan ook maar mee op, maakt wat te eten, kijkt nog wat tv en gaat vroeg naar bed. Ze valt als blok in slaap en droomt die nacht over haar vader die tegen haar zegt: “Lieve dochter Stynke, ik hou zoveel van je en het spijt me dat ik je in de steek heb moeten laten, maar ik kon niet anders. Vergeef me alsjeblieft.”

Om half acht wordt ze gewekt door haar wekkerradio die op een Franse zender staat afgesteld. Maar dit keer lijkt het wel of haar kennis van de Franse taal is verdwenen. Ze is nog steeds niet over de schrik heen en ze zoekt maar een zender op, met muziek. Dat geeft haar wat meer rust.

Ze staat altijd zo vroeg op omdat ze het prettig vindt de stad wakker te horen en zien worden. Haar appartement is op de bovenste etage aan de Rue de Napoleon. Vanuit haar ramen heeft ze uitzicht op deze drukke avenue en een oude triomfboog. Ze heeft een mooie zonnige zitkamer, heel modern ingericht, een ruime badkamer en twee slaapkamers. Het is ook veilig om hier te wonen, in de hal beneden is een balie en daar is altijd een portier aanwezig. De

huur van dit appartement is schreeuwend duur, maar haar vader heeft haar zoveel geld nagelaten dat ze haar hele leven geen geldzorgen zal hebben.

Het geld staat veilig op een bankrekening en de notaris die de nalatenschap van haar vader beheert, is tevens per testament aangesteld als curator. Hij moet er op toezien dat de kinderen van Hanjo Geurtsen hun geld goed en verstandig besteden en niet stiekem geld aan hun moeder geven. Hij houdt de touwtjes strak in handen, maar als ze iets voor zichzelf willen kopen of huren (zoals dit appartement), dan geeft hij daar graag zijn toestemming voor. De twee zussen zijn volwassen genoeg om hun geld niet aan onzin uit te geven.

Ruby is teruggegaan naar Noorwegen en studeert aan de Technische Universiteit in Trondheim. Zij zal in de voetsporen van haar vader treden, want ze wil, evenals hij, elektrotechnisch ingenieur worden. En Stynke studeert nu dus aan de Sorbonne in Parijs. Lars is nog bij zijn grootouders die samen met de notaris het geld van hem beheren en ervoor zorgen dat hij niets tekortkomt. Het is wel een zware taak voor grootouders, maar ze zijn blij dat ze de kleinkinderen die zo jong al zoiets vreselijks hebben meegemaakt, te kunnen steunen.

Over de studerende zussen hoeven zich nu geen zorgen meer te maken, die weten allebei precies wat ze willen. Lars heeft weinig herinneringen aan Noorwegen en aan wat daar is gebeurd. Die voelt zich helemaal op zijn plaats in Wassenaar. Hij zit nu nog op het lyceum en heeft bossen vrienden en vriendinnen. Hij weet ook al precies wat en waar hij na deze school wil gaan studeren. Hij wil arts worden en zal dus medicijnen gaan studeren aan de Universiteit van Leiden.

Hoofdstuk 2

Voorjaar in Parijs

“Wat was dat een moeilijk gesprek voor je, Henry. Zullen we teruggaan naar ons hotel en een andere keer de bezienswaardigheden van Parijs bewonderen?” vraagt Richard. Van alle mensen die Henry kent, is deze studiegenoot op de hoogte van wat er in zijn leven zich in Noorwegen heeft afgespeeld en hoe zijn wereld helemaal is ingestort. Richard heeft hem gezworen om er nooit of te nimmer met iemand anders over te praten en Henry weet dat Richard zich aan zijn woord zal houden.

Henry wil beslist hun voorgenomen bezoek aan het Louvre en de Eiffeltoren door laten gaan en hun plannen niet laten doorkruisen door deze onverwachte emotionele ontmoeting. Gelukkig raken zijn nare gevoelens op de achtergrond door al het moois wat ze van de bijzondere stad te zien krijgen. Na het Louvre en de Eiffeltoren te hebben bezocht, maken ze nog een lange wandeling langs de Seine. Op de brug richting de Notre Dame, blijven ze een tijdje staan om te kijken naar de rondvaartboten die volgeladen zijn met toeristen. Als afsluiting van deze mooie dag gaan ze eten in zo’n echt Frans restaurant.

Het is uiteindelijk tien uur als ze in hun hotel aankomen. Ze gaan nog even in de lounge zitten en bestellen een drankje. Nu hebben ze tijd om met elkaar te praten over de belevenissen van deze dag. Richard had wel gemerkt dat Henry veel stiller was dan anders, maar toch zijn uiterste best deed om een gezellige en vrolijke metgezel te zijn. Het moest een ongelooflijke schok voor hem zijn geweest het gesprek met Stynke die helemaal van streek was omdat ze dacht haar vader te zien en te horen.

Richard is op de hoogte van Henry’s grote geheim. Toen ze elkaar na heel veel jaren weer opnieuw ontmoetten, heeft zijn vriend hem verteld welk drama er zich in zijn leven had afgespeeld. Het is voor Richard vanzelfsprekend dat Henry’s geheim veilig is bij hem. Maar, o God, wat voelt hij een groot mededogen met deze vriend die zoiets heeft moeten meemaken en nooit meer dezelfde onbezorgde man van vroeger zal kunnen zijn. Maar Henry is zo vreselijk beschadigd door zijn verleden en Richard weet dat de gedachten daaraan zijn hart verscheuren. Ze zijn in ieder geval vrienden door dik en dun en dat vergoedt heel veel. Richard is blij dat hij de eenzaamheid van zijn vriend kan verzachten. Soms heeft Henry sombere buien en dan zorgt hij dat hij er voor hem is als hij er eventueel over wil praten. Maar hij laat het altijd helemaal aan hemzelf over en als hij er niet over kan praten, is het voor Richard ook goed en laat hij hem zoveel mogelijk met rust, totdat Henry de somberheid van zich af kan zetten. Dan is de gespannen sfeer verdwenen en maken ze plannen over welk land en welke steden ze tijdens deze reis vervolgens zullen aandoen.

Als Henry later op de avond in zijn hotelkamer is, ligt het verdriet als een loodzware steen